

**ТЕХНІЧНИЙ РЕГЛАМЕНТ
аерозольних розпилювачів**

1. Технічний регламент аерозольних розпилювачів розроблено на основі Директиви Ради 75/324/ЄЕС від 20 травня 1975 р. про наближення законодавства держав-членів стосовно аерозольних розпилювачів (далі – Директива Ради 75/324/ЄЕС).

Дія Технічного регламенту поширюється на аерозольні розпилювачі, зазначені в абзаці другому пункту 2, крім:

аерозольних розпилювачів з максимальною місткістю до 50 мл;
аерозольних розпилювачів з максимальною місткістю понад установленій в пунктах 3.1, 4.1.1, 4.2.1, 5.1 та 5.2 додатка 1.

2. Терміни, що вживаються в Технічному регламенті, мають таке значення:

аерозольний розпилювач – продукція, що складається з ємності одноразового використання, виготовленої з металу, скла або пластмаси, яка містить стиснений, зріджений або розчинений під тиском газ з рідиною, пастою або порошком чи без них, і оснащеної випускним пристроєм, який дозволяє вивільнення її вмісту у вигляді твердих чи рідких частинок, завислих у газі, піни, пасти чи порошку або в рідкому чи газоподібному стані;

знак відповідності Технічному регламенту – маркувальний символ згідно з додатком 2.

У цьому Технічному регламенті та додатку 1 до нього терміни «введення в обіг», «випробування», «надання на ринку», «продукція», «ризик», «суб'єкти господарювання», «технічна специфікація» вживаються у значенні, наведеному в Законі України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності»; термін «національний стандарт» – у значенні, наведеному в Законі України «Про стандартизацію»; термін «споживач» – у значенні, наведеному в Законі України «Про захист прав споживачів»; термін «користувач» – у значенні, наведеному в Законі України «Про загальну безпечність нехарчової продукції»; термін «державний ринковий нагляд» – у значенні, наведеному в Законі України «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції».

3. Суб'єкт господарювання, що вводить в обіг аерозольні розпилювачі, повинен нанести на них знак відповідності Технічному регламенту згідно з додатком 2, що вказує на те, що вони відповідають вимогам цього Технічного регламенту та додатка 1 до нього.

4. Надання на ринку аерозольних розпилювачів, що відповідають вимогам цього Технічного регламенту та додатка 1 до нього, не може бути заборонено або обмежено.

5. На кожний аерозольний розпилювач або етикетку, прикріплену до нього, якщо написи на ньому не можуть бути розміщені через його малі розміри (максимальна загальна місткість – до 150 мл включно), повинні наноситися такі дані, що мають бути видимими, розбірливими і незмивними:

найменування або зареєстрована торговельна марка (знак для товарів і послуг) та контактна поштова адреса суб'єкта господарювання, що вводить в обіг аерозольний розпилювач;

знак відповідності Технічному регламенту згідно з додатком 2;

кодові позначки, що дозволяють ідентифікувати партію одного типу аерозольного розпилювача;

відомості, зазначені в підпункті 2.2 додатка 1 до цього Технічного регламенту;

нетто-масу та нетто-місткість вмісту.

6. Якщо аерозольний розпилювач містить займисті компоненти, визначені в підпункті 1.10 додатка 1 до цього Технічного регламенту, і аерозоль не належить до надмірно займистого або легкозаймистого згідно з підпунктом 1.11 додатка 1 до цього Технічного регламенту, у маркуванні повинен бути розбірливий і незмивний напис, який вказує на кількість займистих речовин, що містяться в аерозольному розпилювачі:

«X % маси вмісту є займистим».

7. Маркування і написи, що наносяться на аерозольні розпилювачі, повинні застосовуватися так, щоб запобігти їх помилковому сприйняттю як знака відповідності Технічному регламенту.

8. Надання на ринку аерозольних розпилювачів дозволяється лише за умови виконання написів на них державною мовою.

9. Відповідність аерозольних розпилювачів заданим вимогам забезпечується шляхом застосування цього Технічного регламенту, а також національних стандартів та/або технічних специфікацій.

Перелік національних стандартів для цілей застосування цього Технічного регламенту, затверджується та оприлюднюється відповідно до Закону України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності».

Відповідність аерозольних розпилювачів національним стандартам, які включені до зазначеного переліку, або їх частинам, є одним із способів задоволення вимог цього Технічного регламенту.

10. Державний ринковий нагляд аерозольних розпилювачів здійснюються відповідно до Закону України «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції».

11. Таблицю відповідності положень Директиви Ради 75/324/ЄЕС та положень цього Технічного регламенту надано в додатку 3.

1. ВИЗНАЧЕННЯ

1.1. Тиск – внутрішній (відносний) тиск, виражений у барах (бар).

1.2. Випробувальний тиск – тиск, який ненаповнена ємність аерозольного розпилювача витримує протягом 25 с без витоків, а для металевих чи пластмасових ємностей також без будь-яких видимих або необоротних деформацій, крім допустимої згідно з підпунктом 6.1.1.2 цього додатка.

1.3. Розривний тиск – мінімальний тиск, який спричиняє розрив або руйнування ємності аерозольного розпилювача.

1.4. Загальна місткість ємності – об'єм відкритої ємності, обмежений краями її отвору, виражений у мілілітрах (мл).

1.5. Нетто-місткість – об'єм наповненого та закритого аерозольного розпилювача, виражений у мілілітрах (мл).

1.6. Об'єм рідкої фази – об'єм негазової фази в наповненому і закритому аерозольному розпилювачі.

1.7. Умови випробування – значення випробувального і розривного тисків під час гідравлічних випробувань за температури $(20 \pm 5) ^\circ\text{C}$.

1.8. Речовина – хімічний елемент або його сполуки в природному стані або отримані в процесі виробництва, включаючи добавки, необхідні для їх стабільності, та домішки, що утворюються під час такого процесу, за винятком розчинника, що може бути відокремлений без впливу на стабільність речовини або зміни її складу.

1.9. Суміш – сполука або розчин, що складаються з двох і більше речовин.

1.10. Займистий вміст

Вміст аерозолів є займистим, якщо будь-який його компонент, наведений нижче, класифікований як займистий:

займиста рідина – рідина, для якої температура спалаху не перевищує $93 ^\circ\text{C}$;

займиста тверда речовина – тверда речовина або суміш, що є легкогорючою чи може спричинити пожежу внаслідок тертя. Легкогорючі тверді речовини – порошкоподібні, гранульовані чи пастоподібні небезпечні речовини або суміші, які легко займаються за короткочасної дії джерела запалювання, як-от палаючий сірник, та швидко поширюють полум'я. Порошки з металів або металевих сплавів відносять до займистих твердих речовин, якщо вони займаються і реакція поширюється на всю довжину зразка впродовж 10 хв і менше. Порошкоподібні, гранульовані та пастоподібні речовини і суміші відносять до легкозаймистих твердих речовин, якщо для зразка довжиною 100 мм тривалість горіння менше ніж 45 с, а швидкість горіння перевищує 2,2 мм/с;

займистий газ – газ або газова суміш, для яких існує діапазон займистості в повітрі за температури 20 °С і нормального атмосферного тиску 1,013 бар.

Це визначення не включає речовини та суміші, що є пірофорними, самонагрівними та реагують з водою, оскільки їх ніколи не використовують як компоненти вмісту аерозолю.

1.11. Займисті аерозолі

Для цілей цього Технічного регламенту залежно від теплоти згоряння та масової частки вмісту займистих компонентів аерозоль класифікують як незаймистий, легкозаймистий або надмірно займистий.

Аерозоль класифікують:

як надмірно займистий, якщо він містить не менше ніж 85 % займистих компонентів і має теплоту згоряння не менше ніж 30 кДж/г;

як незаймистий, якщо він містить не більше ніж 1 % займистих компонентів і має теплоту згоряння менше ніж 20 кДж/г;

в інших випадках за процедурою класифікації займистості, що наведена в пунктах 1.11.1 та 1.11.2 цього додатка, або як надмірно займистий. Випробування щодо визначення відстані, на якій відбувається займання, випробування на займистість у замкнутому просторі аерозолів, що розпиляються, та випробування на займистість аерозолів, що піняться, проводять згідно з пунктом 6.3 цього додатка.

1.11.1. Займисті аерозолі, що розпиляються

Аерозоль, що розпиляється, за результатами визначення теплоти згоряння та випробування на займистість:

1) якщо теплота згоряння менше ніж 20 кДж/г та:

а) відбувається займання на відстані 150 мм і більше, але менше ніж 750 мм, класифікують як легкозаймистий;

б) відбувається займання на відстані 750 мм і більше класифікують як надмірно займистий;

в) не відбувається займання і за результатами випробування на займистість у замкнутому просторі часовий еквівалент (займистості) не перевищує 300 с/м³ або густина дефлаграції (концентрація займистості) не перевищує 300 г/м³ класифікують як легкозаймистий. В інших випадках аерозоль класифікують як незаймистий;

2) якщо теплота згоряння не менше ніж 20 кДж/г та відбувається займання на відстані 750 мм і більше класифікують як надмірно займистий. В інших випадках аерозоль класифікують як легкозаймистий.

1.11.2. Займисті аерозолі, що піняться

Аерозолі, що піняться, за результатами випробування піни на займистість класифікують як:

1) надмірно займисті:

а) якщо утворюється полум'я висотою не менше ніж 200 мм, що триває 2 с і більше;

б) якщо утворюється полум'я висотою не менше ніж 40 мм, що триває 7 с і більше;

2) легкозаймисті, якщо вони не відповідають критеріям, визначеним у підпункті 1 цього пункту, та утворюється полум'я висотою не менше ніж 40 мм, що триває 2 с і більше;

3) незаймисті – в інших випадках.

1.12. Теплота згоряння

Теплоту згоряння аерозолію (ΔH_c) визначають із застосуванням:

1) визнаних технічних правил, наведених у національних стандартах, включених до переліку, зазначеному в пункті 9 цього Технічного регламенту, або довідковій літературі, на яку є посилання у технічних специфікаціях; або

2) розрахункового методу, наведеного нижче.

Теплота згоряння (ΔH_c) аерозолію у кілоджоулях на грам (кДж/г) може бути розрахована як добуток теоретичної (вищої) теплоти згоряння (ΔH_{comb}) та коефіцієнту повноти згоряння, який, зазвичай, менше 1,0 (стандартне значення коефіцієнта повноти дорівнює 0,95 або 95 %).

Теоретичну (вищу) теплоту згоряння (ΔH_{comb}) визначають із застосуванням кисневого бомбового калориметра згідно з національними стандартами, включених до переліку, зазначеному в пункті 9 цього Технічного регламенту або іншими технічними специфікаціями.

Як альтернатива, теоретична теплота згоряння може бути розрахована за даними про теплоту згоряння, за даними теплоти утворення, а також за даними молекулярного обчислення за умови, що усі компоненти аерозолію знаходяться у пароподібному стані.

Для багатоконпонентних аерозолів теплота згоряння дорівнює сумі питомих (зважених) значень теплоти згоряння окремих компонентів і її розраховують за формулою:

$$\Delta H_c = \sum_i^n [w_i \times \Delta H_{c(i)}],$$

де:

ΔH_c – теплота згоряння аерозолію, кДж/г;

$w_i\%$ – масова частка і-го компонента аерозолію, у відносних одиницях;

$\Delta H_{c(i)}$ – питома теплота згоряння і-го компонента аерозолію, кДж/г.

Якщо теплоту згоряння використовують для оцінки займистості аерозолію згідно з положеннями цього Технічного регламенту, суб'єкт господарювання, що вводить в обіг аерозольний розпилювач, повинен описати метод, який використовують для визначення теплоти згоряння, в документі, викладеному

державною мовою і доступному за адресою, вказаною у маркуванні згідно з пунктом 5 цього Технічного регламенту.

2. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Без обмеження положень цього додатка, що стосуються вимог, пов'язаних із пожежною небезпекою та небезпекою підвищеного тиску, суб'єкт господарювання, що вводить в обіг аерозольні розпилювачі, зобов'язаний виконати аналіз ризиків для визначення тих, що стосуються саме його аерозольних розпилювачів. У разі необхідності під час цього аналізу мають розглядатися ризики, пов'язані з вдиханням аерозолю, що розпиляється, за нормальних та обґрунтовано передбачуваних умов використання аерозольного розпилювача з урахуванням розподілу розміру крапель у поєднанні з фізичними та хімічними властивостями вмісту. Такі результати аналізу повинні враховуватися під час конструювання, виготовлення і випробування аерозольних розпилювачів та, в разі необхідності, під час складання спеціальних інструкцій щодо їх використання.

2.1. Конструкція та оснащення

2.1.1. Наповнений аерозольний розпилювач має за нормальних умов використання і зберігання відповідати положенням цього додатка.

2.1.2. Випускний клапан має забезпечувати герметичне закриття аерозольного розпилювача за нормальних умов зберігання або транспортування і бути захищеним від випадкового відкриття та ненавмисного пошкодження, наприклад за допомогою захисного ковпачка.

2.1.3. Механічна міцність аерозольного розпилювача не має знижуватися під впливом речовин, що містяться в ньому, навіть упродовж тривалого зберігання.

2.2. Маркування

На видимому місці кожного аерозольного розпилювача повинно наноситися таке маркування, що має бути розбірливим і незмивним:

- 1) сигнальне слово «Увага» та інші елементи маркування для аерозолів категорії 3, визначені в наведеній нижче таблиці, якщо аерозоль класифікований як незаймистий згідно з пунктом 1.11 цього додатка;
- 2) сигнальне слово «Увага» та інші елементи маркування для аерозолів категорії 2, визначені в наведеній нижче таблиці, якщо аерозоль класифікований як легкозаймистий згідно з пунктом 1.11 цього додатка;
- 3) сигнальне слово «Небезпека» та інші елементи маркування для аерозолів категорії 1, визначені в наведеній нижче таблиці, якщо аерозоль класифікований як надзвичайно займистий згідно з пунктом 1.11 цього додатка;
- 4) застережний напис P102, визначений у наведеній нижче таблиці, якщо аерозольний розпилювач є споживчим товаром;
- 5) додаткові застереження щодо поводження, що попереджають

споживачів (користувачів) про особливі небезпеки продукції. Якщо аерозольний розпилювач супроводжується окремими інструкціями щодо використання, то такі інструкції повинні відображатися в застереженнях щодо поводження з ним.

Найменування	Елементи маркування аерозольних розпилювачів залежно від категорії займистості аерозолів		
	Категорія 1	Категорія 2	Категорія 3
Піктограма полум'я GHS02 *			—
Сигнальне слово	Небезпека	Увага	Увага
Попереджувальний напис про небезпечність	H222: Надмірно займистий аерозоль	H223: Легкозаймистий аерозоль	—
	H229: Ємність під тиском. Може вибухнути у разі нагрівання	H229: Ємність під тиском. Може вибухнути у разі нагрівання	H229: Ємність під тиском. Може вибухнути у разі нагрівання
Застережний напис стосовно запобігання небезпеці під час використання (експлуатації)	P210: Тримайте подалі від тепла, гарячих поверхонь, іскор, відкритого полум'я та інших джерел запалювання. Не курити	P210: Тримайте подалі від тепла, гарячих поверхонь, іскор, відкритого полум'я та інших джерел запалювання. Не курити	P210: Тримайте подалі від тепла, гарячих поверхонь, іскор, відкритого полум'я та інших джерел запалювання. Не курити
	P211: Не розпилювати біля відкритого полум'я та іншого джерела запалювання	P211: Не розпилювати біля відкритого полум'я та іншого джерела запалювання	—
	P251: Не	P251: Не	P251: Не

Найменування	Елементи маркування аерозольних розпилювачів залежно від категорії займистості аерозолів		
	Категорія 1	Категорія 2	Категорія 3
	проколювати та не спалювати, навіть після використання	проколювати та не спалювати, навіть після використання	проколювати та не спалювати, навіть після використання
Застережний напис стосовно запобігання небезпеці під час зберігання	P410 + P412: Захищати від сонячних променів. Не допускати нагрівання вище 50 °C/122 °F	P410 + P412: Захищати від сонячних променів. Не допускати нагрівання вище 50 °C/122 °F	P410 + P412: Захищати від сонячних променів. Не допускати нагрівання вище 50 °C/122 °F
Застережний напис стосовно запобігання небезпеці взагалі	P102: Зберігати у місці, недоступному для дітей	P102: Зберігати у місці, недоступному для дітей	P102: Зберігати у місці, недоступному для дітей
	P102: Зберігати у місці, недоступному для дітей	P102: Зберігати у місці, недоступному для дітей	P102: Зберігати у місці, недоступному для дітей
* GHS – Глобально гармонізована система класифікації та маркування хімічних речовин (ГГС, ООН, 2017 рік).			

2.3. Об'єм рідкої фази

Об'єм рідкої фази за температури 50 °C не повинен перевищувати 90 % нетто-місткості.

3. СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО АЕРОЗОЛЬНИХ РОЗПИЛЮВАЧІВ З МЕТАЛЕВИМИ ЄМНОСТЯМИ

3.1. Місткість

Загальна місткість таких ємностей не повинна перевищувати 1000 мл.

3.1.1. Випробувальний тиск ємності

Для ємностей, що:

1) наповнюються за тиску менше ніж 6,7 бар і температури 50 °C, випробувальний тиск має становити не менше 10 бар;

2) наповнюються за тиску 6,7 бар і більше та температури 50 °C, випробувальний тиск має перевищувати на 50 % внутрішній тиск за температури 50 °C.

3.1.2 Наповнення

Тиск в аерозольному розпилювачі за температури 50 °С залежно від вмісту газів не має перевищувати відповідного значення, установленого в наведеній нижче таблиці.

Вміст газів	Тиск за температури 50 °С
Зріджений газ або зріджена суміш газів, що мають діапазон займистості в повітрі за температури 20 °С і нормального атмосферного тиску 1,013 бар	12,0 бар
Зріджений газ або зріджена суміш газів, що не мають діапазону займистості в повітрі за температури 20 °С і нормального атмосферного тиску 1,013 бар	13,2 бар
Стиснені гази або гази, розчинені під тиском, що не мають діапазону займистості в повітрі за температури 20 °С і нормального атмосферного тиску 1,013 бар	15,0 бар

4. СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО АЕРОЗОЛЬНИХ РОЗПИЛЮВАЧІВ ЗІ СКЛЯНИМИ ЄМНОСТЯМИ

4.1. Ємності, вкриті захисною пластмасовою оболонкою або постійно захищені

Ємності такого типу можуть бути використані для наповнення стисненим, зрідженим або розчиненим газом.

4.1.1. Місткість

Загальна місткість таких ємностей не повинна перевищувати 220 мл.

4.1.2. Покрив

Покрив – це захисна оболонка з пластмасового або іншого відповідного матеріалу, призначена для запобігання ризику розльоту уламків скла від розбитої ємності, і має бути сконструйована так, щоб від наповненого аерозольного розпилювача, доведеного до температури 20 °С, під час падіння з висоти 1,8 м на бетонну підлогу не розліталися уламки скла.

4.1.3. Випробувальний тиск ємності

Ємності, що:

- 1) наповнюються стисненим або розчиненим газом, мають витримувати випробувальний тиск, що становить не менше 12 бар;
- 2) наповнюються зрідженим газом, мають витримувати випробувальний тиск, що становить не менше 10 бар.

4.1.4. Наповнення

Тиск в аерозольних розпилювачах, що:

- 1) наповнені стисненим газом, не має перевищувати 9 бар за температури 50 °С;

2) наповнені розчиненим газом, не має перевищувати 8 бар за температури 50 °С;

3) наповнені зрідженим газом або сумішшю зріджених газів, не має перевищувати відповідного значення, встановленого в наведеній нижче таблиці, за температури 20 °С.

Загальна місткість	Масовий відсоток зрідженого газу в усій суміші		
	20 %	50 %	80 %
Від 50 мл включно до 80 мл включно	3,5 бар	2,8 бар	2,5 бар
Понад 80 мл до 160 мл включно	3,2 бар	2,5 бар	2,2 бар
Понад 160 мл до 220 мл включно	2,8 бар	2,1 бар	1,8 бар

У цій таблиці гранично допустимі значення тиску за температури 20 °С визначають залежно від масового відсотка зрідженого газу.

Гранично допустимі значення тиску для масового відсотка газу, не вказані в цій таблиці, визначають екстраполяцією значень, наведених у ній.

4.2. Незахищені скляні ємності

Аерозольні розпилювачі з незахищеними скляними ємностями мають наповнюватися виключно зрідженими або розчиненими газами.

4.2.1. Місткість

Загальна місткість таких ємностей не має перевищувати 150 мл.

4.2.2. Випробувальний тиск ємності

Ємність має витримувати випробувальний тиск, що становить не менше 12 бар.

4.2.3. Наповнення

Тиск в аерозольних розпилювачах, що:

1) наповнені розчиненим газом, не має перевищувати 8 бар за температури 50 °С;

2) наповнені зрідженим газом або сумішшю зріджених газів, не має перевищувати відповідного значення, встановленого в наведеній нижче таблиці, за температури 20 °С.

Загальна місткість	Масовий відсоток зрідженого газу в усій суміші		
	20 %	50 %	80 %
Від 50 мл включно до 70 мл включно	1,5 бар	1,5 бар	1,25 бар
Понад 70 мл до 150 мл включно	1,5 бар	1,5 бар	1,0 бар

У цій таблиці гранично допустимі значення тиску за температури 20 °С визначають залежно від масового відсотка зрідженого газу.

Гранично допустимі значення тиску для масового відсотка газу, не вказані в цій таблиці, визначають екстраполяцією значень, наведених у ній.

5. СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО АЕРОЗОЛЬНИХ РОЗПИЛЮВАЧІВ ІЗ ПЛАСТМАСОВИМИ ЄМНОСТЯМИ

5.1. Аерозольні розпилювачі з пластмасовими ємностями, під час розриву яких викидаються уламки, розглядають як незахищені аерозольні розпилювачі зі скляними ємностями.

5.2. Аерозольні розпилювачі з пластмасовими ємностями, під час розриву яких не викидаються уламки, розглядають як аерозольні розпилювачі зі скляними ємностями із захисним покривом.

6. ВИПРОБУВАННЯ

6.1. Вимоги щодо випробувань

6.1.1. Гідравлічне випробування порожніх ємностей

6.1.1.1. Аерозольні розпилювачі з металевими, скляними або пластмасовими ємностями мають витримувати випробування гідравлічним тиском, що встановлений у пунктах 3.1.1, 4.1.3 та 4.2.2 цього додатка.

6.1.1.2. Металеві ємності, що мають асиметричну або значну деформацію чи інші подібні дефекти, повинні бракуватися. Допускається невелика симетрична деформація днища ємності і, внаслідок цього, профілю верхньої частини за умови витримування ємністю випробування розривним тиском.

6.1.2. Випробування розривним тиском порожніх металевих ємностей

Суб'єкт господарювання, що вводить в обіг аерозольні розпилювачі, має забезпечувати, щоб розривний тиск ємностей був щонайменше на 20 % більшим за встановлений випробувальний тиск.

6.1.3. Випробування падінням захищених скляних контейнерів

Виробник має забезпечувати відповідність ємностей вимогам щодо випробування, встановленим у пункті 4.1.2 цього додатка.

6.1.4. Кінцева перевірка наповнених аерозольних розпилювачів

6.1.4.1. Аерозольні розпилювачі піддають кінцевому випробуванню із застосуванням одного з таких методів:

1) кінцевого випробування у гарячій водяній бані. Під час цього випробування кожний наповнений аерозольний розпилювач занурюють у гарячу водяну баню. Температура водяної бані та тривалість випробування мають бути такими, щоб внутрішній тиск досяг значення, що створюється вмістом у ємності за рівномірної температури 50 °С. Кожний аерозольний розпилювач з видимою остаточною деформацією або витоком бракують;

2) кінцевого випробування за гарячих умов. Під час цього випробування застосовують інші способи нагрівання вмісту аерозольних розпилювачів, які

забезпечують такий тиск і температуру в кожному наповненому аерозольному розпилювачі та виявлення деформації і витоків з такою ж точністю як під час випробування у гарячій водяній бані;

3) кінцевого випробування за холодних умов. Цей метод є альтернативним і може бути використаний, якщо він відповідає положенням методу, що є альтернативним до методу випробування аерозольних розпилювачів у гарячій водяній бані, встановленому в пункті 6.2.6.3.2 додатка А Європейської Угоди про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних вантажів (ДОПНВ).

6.1.4.2. Якщо після наповнення і до першого використання може відбутися фізичне або хімічне перетворення вмісту аерозольних розпилювачів, яке змінює характеристики тиску, то мають проводитися кінцеві випробування за холодних умов згідно з підпунктом 3 пункту 6.1.4.1 цього додатка.

6.1.4.3. У разі застосування методу випробування згідно з підпунктом 2 або 3 пункту 6.1.4.1 цього додатка:

1) такий метод випробування має бути схвалений компетентним органом з перевезення небезпечних вантажів;

2) суб'єкт господарювання, що вводить в обіг аерозольні розпилювачі, має подати компетентному органу заяву на схвалення. Заява повинна супроводжуватися технічною документацією, що описує метод;

3) для цілей державного ринкового нагляду суб'єкт господарювання, що ввів в обіг аерозольні розпилювачі, зобов'язаний зберігати схвалення компетентного органу, технічну документацію, що описує метод, і, якщо це доречно, звіти про перевірку, що мають бути доступними за адресою, вказаною у маркуванні згідно з пунктом 5 Технічного регламенту;

4) технічна документація повинна бути оформлена державною мовою, а завірена копія такої документації має бути доступною.

Компетентний орган – орган з оцінки відповідності, що призначений відповідно до Закону України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності».

6.2. Приклади контрольних випробувань

6.2.1. Випробування ненаповнених ємностей

Випробувальному тиску протягом 25 с піддають кожну з п'яти ємностей, відібраних випадковим чином з однорідної партії, що складається з 2500 незаповнених ємностей, тобто виготовлених з тих самих матеріалів, за того самого безперервного процесу серійного виробництва, або з партії, виготовленої за одну годину.

Якщо одна з цих ємностей не витримує випробування, десять додаткових ємностей відбирають випадковим чином з тої самої партії і піддають такому самому випробуванню.

Якщо один з цих аерозольних розпилювачів не витримав випробування, усю партію вважають непридатною до використання.

6.2.2. Випробування наповнених аерозольних розпилювачів

Випробування на герметичність проводять шляхом занурення репрезентативної кількості наповнених аерозольних розпилювачів у водяну баню. Температура бані та тривалість занурення повинні бути такими, щоб вміст аерозольного розпилювача досяг рівномірної температури 50 °С упродовж часу, необхідного для забезпечення відсутності розриву або руйнування.

Партію аерозольних розпилювачів, що не витримала ці випробування, вважають непридатною до використання.

6.3. Випробування аерозолів на займистість

6.3.1. Випробування щодо визначення відстані, на якій відбувається займання аерозолів, що розпилюються

6.3.1.1. Вступ

6.3.1.1.1. Цей стандартний метод випробування призначений для визначення відстані, на якій відбувається займання розпилених аерозолів, для оцінки ризику займання. Аерозоль розпилюють у напрямку джерела запалювання з інтервалом 150 мм для виявлення займання або стійкого горіння аерозолю. Вважається, що займання та стійке горіння відбувається, якщо стабільне полум'я існує не менше 5 с. Джерелом запалювання є створене газовим пальником блакитне полум'я, що не світиться, висотою 40 – 50 мм.

6.3.1.1.2. Це випробування застосовують до аерозолів, які розпилюють на відстань 150 мм і більше. Аерозолі з відстанню розпилювання менше ніж 150 мм, наприклад, піну, муси, гелі та пасти, або розпилювачі, оснащені дозувальним пристроєм, цьому випробуванню не піддають. Аерозолі, що містять піну, муси, гелі або пасти, випробовують на займистість як аерозолі, що піняться.

6.3.1.2. Устаткування та матеріали

6.3.1.2.1. Потрібне таке устаткування:

водяна баня за температури 20 °С	точність ± 1 °С
відкалібровані лабораторні ваги	точність ± 0,1 г
хронометр (секундомір)	точність ± 0,2 с
мірна лінійка, опорна стійка та затискач	градуйована в мм
газовий пальник з підставкою та затискачем	
термометр	точність ± 1 °С
гігрометр	точність ± 5 %
манометр	точність ± 0,1 бар

6.3.1.3. Процедура

6.3.1.3.1. Загальні вимоги

6.3.1.3.1.1. Перед випробуванням кожний аерозольний розпилювач піддають кондиціюванню та вивільняють його вміст упродовж приблизно 1 с. Метою цих дій є видалення неоднорідного матеріалу із зануреної трубки.

6.3.1.3.1.2. Необхідно неухильно дотримуватися інструкцій із використання, особливо в частині, що стосується положення розпилювача: вертикальне чи перевернуте. У разі якщо згідно з інструкцією аерозольний розпилювач перед використанням необхідно струшувати, перед випробуванням його струшують.

6.3.1.3.1.3. Випробування проводять у добре провітреному приміщенні без протягів за температури $20\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 5\text{ }^{\circ}\text{C}$ та відносної вологості 30-80 %.

6.3.1.3.1.4. Кожний аерозольний розпилювач:

1) наповнений повністю, має піддаватися усьому комплексу випробувань за умов розташування газового пальника відносно випускного пристрою аерозольного розпилювача на відстані в діапазоні 150-900 мм;

2) вміст яких становить 10-12 % номінального рівня наповнення (% маси), має піддаватися лише одному випробуванню або за відстані 150 мм між газовим пальником і випускним пристроєм, якщо аерозоль, вивільнений з повністю наповненої ємності, взагалі не займається, або за відстані, на якій відбувається займання аерозолу, вивільненого з повністю наповненої ємності, плюс 150 мм.

6.3.1.3.1.5. Під час випробування аерозольний розпилювач розміщують так, як це зазначено в інструкціях до нього. Джерело запалювання розміщують відповідним чином.

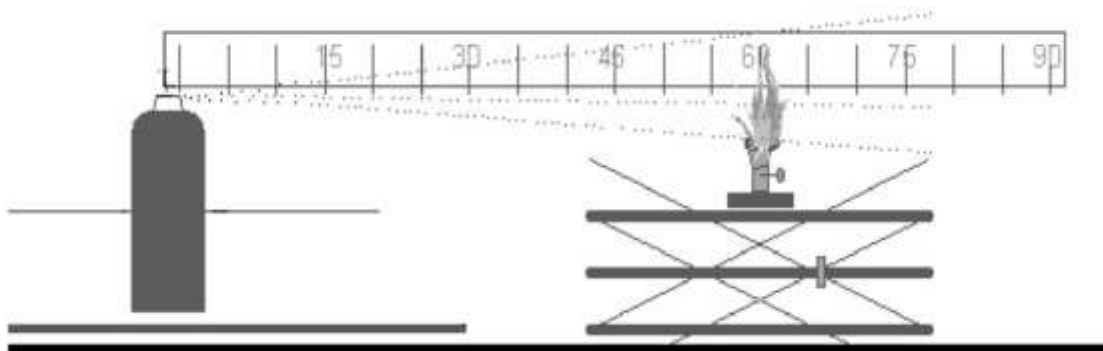
6.3.1.3.1.6. За нижченаведеною процедурою аерозоль розпилюють на відстані між полум'ям пальника і випускним пристроєм аерозольного розпилювача в діапазоні 150-900 мм зі зміною інтервалу на 150 мм. Розпочати доцільно з відстані 600 мм між полум'ям пальника та випускним пристроєм аерозольного розпилювача. Відстань між полум'ям пальника та випускним пристроєм аерозольного розпилювача збільшують на 150 мм, якщо відбувається займання аерозолу на відстані 600 мм. Відстань між полум'ям пальника та випускним пристроєм аерозолу зменшують на 150 мм, якщо не відбувається займання аерозолу на відстані 600 мм. Метою цієї процедури є встановлення максимальної відстані між полум'ям пальника та випускним пристроєм аерозольного розпилювача, на якій відбувається стійке горіння аерозолу, або відсутності займання аерозолу на відстані 150 мм між полум'ям пальника та випускним пристроєм аерозолу.

6.3.1.3.2. Процедура випробування:

1) мінімум три повністю наповнені аерозольні розпилювачі піддають кондиціюванню за температури $20\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 1\text{ }^{\circ}\text{C}$ зануренням принаймні 95 % розпилювача у воду не менше ніж на 30 хв перед кожним випробуванням (якщо аерозольний розпилювач занурюють повністю, для кондиціювання достатнім є 30 хв);

- 2) дотримуються загальних вимог. Реєструють температуру та відносну вологість повітря у приміщенні;
- 3) зважують аерозольний розпилювач та реєструють його масу;
- 4) визначають внутрішній тиск та початкову швидкість вивільнення вмісту за температури $20\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 1\text{ }^{\circ}\text{C}$ (для виявлення несправних або частково наповнених аерозольних розпилювачів);
- 5) розміщують газовий пальник на рівній горизонтальній поверхні або фіксують його за допомогою затискачів на підставці;
- 6) запалюють полум'я на газовому пальнику, яке повинно не світитися та мати висоту приблизно 40-50 мм;
- 7) розміщують отвір випускного пристрою на потрібній відстані від полум'я. Аерозольний розпилювач випробовують у положенні, в якому його треба використовувати, наприклад, у вертикальному або перевернутому;
- 8) установлюють отвір випускного пристрою по відношенню до полум'я пальника на рівні, що забезпечує направлення аерозолі в сторону до полум'я (рисунок 6.3.1.1). Аерозоль повинен потрапляти на верхню частину полум'я;
- 9) дотримуються загальних вимог щодо струшування розпилювача;
- 10) натискають на випускний пристрій аерозольного розпилювача і випускають його вміст упродовж 5 с, якщо за цей час не відбувається займання. У разі займання продовжують його випуск та підтримання полум'я впродовж 5 с від моменту займання;

Рисунок 6.3.1.1

- 11) реєструють у приведеній нижче таблиці результати визначення відстані між газовим пальником та аерозольним розпилювачем, на якій відбувається займання аерозолі;
- 12) якщо на етапі 11 займання не відбувається, аерозоль випробовують в інших положеннях, наприклад у перевернутому положенні для розпилювача, що використовується у вертикальному положенні, щоб виявити займання;

13) повторюють етапи 7 – 11 двічі (всього тричі) з тим самим розпилювачем на тій самій відстані між газовим пальником та випускним пристроєм аерозолі;

14) повторюють процедуру випробування для інших двох аерозольних розпилювачів з тим самим вмістом на тій самій відстані між газовим пальником та випускним пристроєм аерозолі;

15) повторюють етапи 7 – 15 процедури випробування на відстані від 150 мм до 900 мм між випускним пристроєм аерозольного розпилювача та полум'ям пальника в залежності від результатів кожного випробування (див. також пункти 6.3.1.3.1.4 та 6.3.1.3.1.5);

16) якщо на відстані 150 мм не відбувається займання, випробування повністю наповнених розпилювачів на цьому завершують. Їх також завершують, коли займання та стійке горіння відбувається на відстані 900 мм. Якщо займання не відбувається на відстані 150 мм, це треба зареєструвати. В усіх інших випадках за «відстань, на якій відбувається займання», обирають максимальну відстань між полум'ям пальника і випускним пристроєм аерозольного розпилювача, на якій спостерігалось займання та стійке горіння;

17) одному випробуванню також піддають три розпилювачі, вміст яких становить 10-12 % номінального рівня наповнення. Такі розпилювачі випробують на відстані між випускним пристроєм аерозолі та полум'ям пальника, що дорівнює відстані, на якій відбувається займання аерозолі для повністю наповнених розпилювачів, плюс 150 мм;

18) вміст аерозольного розпилювача випускають періодично впродовж максимум 30 с до досягнення рівня, що становить 10-12 % номінального рівня наповнення (маси). Проміжок часу між випусками вмісту складає мінімум 300 с. Під час цих проміжків часу розпилювачі піддають кондиціюванню зануренням у водяну баню;

19) повторюють етапи 7 – 15 для аерозольних розпилювачів, вміст яких становить 10-12 % номінального рівня наповнення, не виконуючи етапи 13 та 14. Це випробування проводять з аерозольними розпилювачами тільки в одному положенні, наприклад, у вертикальному або перевернутому, обираючи те, за якого відбувалося займання (якщо це траплялося) повністю наповнених розпилювачів;

20) усі результати реєструють у таблиці 6.3.1.1, поданій нижче.

6.3.1.3.2.1. Усі випробування мають проводитися у витяжній шафі, розміщеній у добре провітреному приміщенні. Вентиляцію витяжної шафи та приміщення здійснюють упродовж щонайменше 3 хв після кожного випробування. Вживають усіх необхідних заходів безпеки для запобігання вдихання продуктів згорання.

6.3.1.3.2.2. Розпилювачі, вміст яких становить 10-12 % номінального рівня наповнення, випробовують лише один раз. У таблиці реєструють лише один

результат.

6.3.1.3.2.3. Якщо під час випробування у положенні, за якого повинен використовуватися розпилювач, отримано негативний результат, випробування повторюють при розміщенні розпилювача у такому положенні, за якого ймовірно отримання позитивного результату.

6.3.1.4. Метод оцінки результатів

6.3.1.4.1. Усі результати реєструють. Наведена нижче таблиця 6.3.1.1 є зразком таблиці результатів, якою треба користуватися.

Таблиця 6.3.1.1

Дата		Температура ... °C								
		Відносна вологість ... %								
Назва аерозольного розпилювача										
Нетто-об'єм		Розпилювач 1			Розпилювач 2			Розпилювач 3		
Початковий рівень наповнення		%			%			%		
Відстань, на якій знаходиться розпилювач	Випробування	1	2	3	1	2	3	1	2	3
		150 мм	Займання ? ТАК чи НІ							
300 мм	Займання ? ТАК чи НІ									
450 мм	Займання ? ТАК чи НІ									
600 мм	Займання ? ТАК чи НІ									
750 мм	Займання ? ТАК чи НІ									
900 мм	Займання ? ТАК чи НІ									
Спостереження, у тому числі за положенням розпилювача										

6.3.2. Випробування на займистість у замкнутому просторі

6.3.2.1. Вступ

Це стандартний метод випробування, призначений для оцінки займистості аерозолі, що вивільняється з аерозольних розпилювачів, у замкнутому або

обмеженому просторі. Вміст аерозольного розпилювача розпиляється у випробувальній циліндричній камері, що містить палаючу свічку. Якщо відбувається займання, реєструють витрачений на це час та кількість вивільненого вмісту.

6.3.2.2. Устаткування та матеріали

6.3.2.2.1. Потрібне таке устаткування:

хронометр (секундомір)	точність $\pm 0,2$ с
водяна баня за температури $20\text{ }^{\circ}\text{C}$	точність $\pm 1\text{ }^{\circ}\text{C}$
відкалібровані лабораторні ваги	точність $\pm 0,1$ г
термометр	точність $\pm 1\text{ }^{\circ}\text{C}$
гідрометр	точність $\pm 5\%$
манометр	точність $\pm 0,1$ бар
випробувальна циліндрична камера	докладно викладено нижче

6.3.2.2.2. Підготовка випробувального устаткування

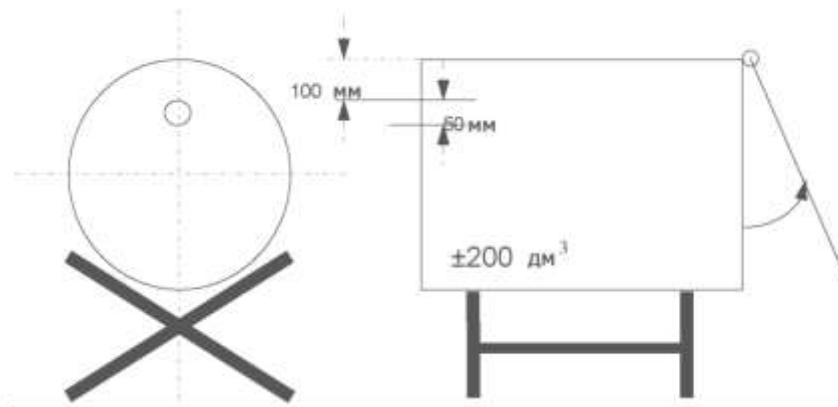
6.3.2.2.2.1. Циліндрична камера об'ємом приблизно 200 дм^3 , діаметром приблизно 600 мм та завдовжки приблизно 720 мм , відкрита з одного боку, влаштовується так:

1) на відкритому боці камери встановлюють систему закривання, що складається з дверцят, розміщених на поворотних петлях;

2) як система закривання можливе використання пластикової плівки товщиною від $0,01\text{ мм}$ до $0,02\text{ мм}$. У разі використання пластикової плівки її натягують на відкритому боці камери і закріплюють еластичною стрічкою. Еластичність стрічки має бути такою, щоб при обвиванні навколо відкритого боку та прикладанні до її нижньої частини маси $0,45\text{ кг}$ вона подовжувалася тільки на 25 мм . На плівці на відстані 50 мм від краю камери виконують 25 мм розріз. Переконаються в тому, що плівка туго натягнута;

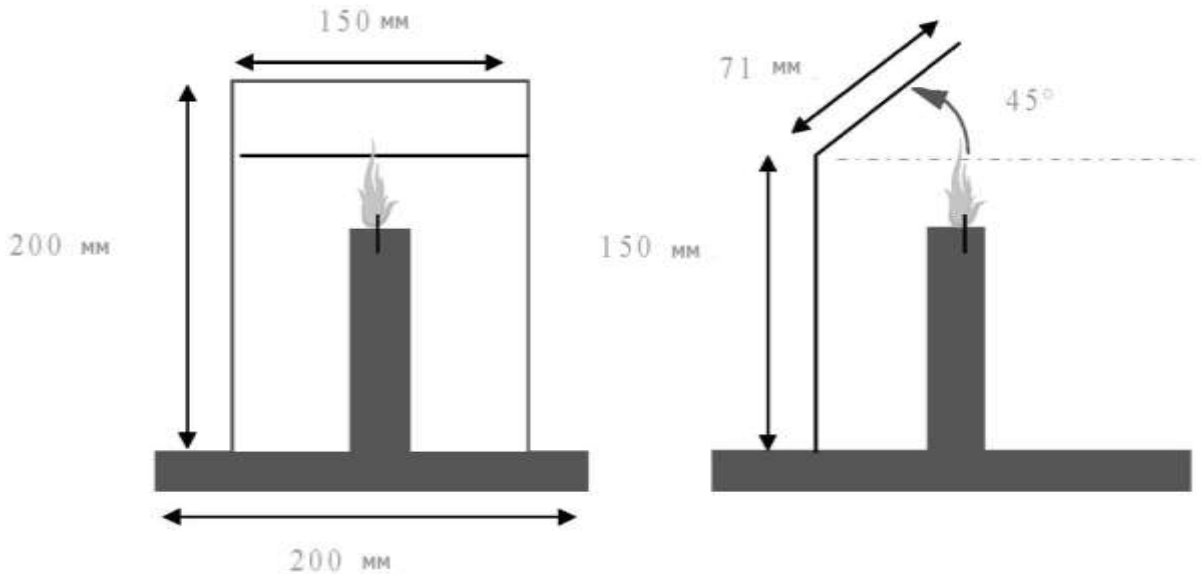
3) на іншому боці камери просвердлюють отвір діаметром 50 мм на відстані 100 мм від краю так, щоб отвір був у верхній частині камери, коли вона встановлена і готова для випробування (рисунок 6.3.2.1);

Рисунок 6.3.2.1

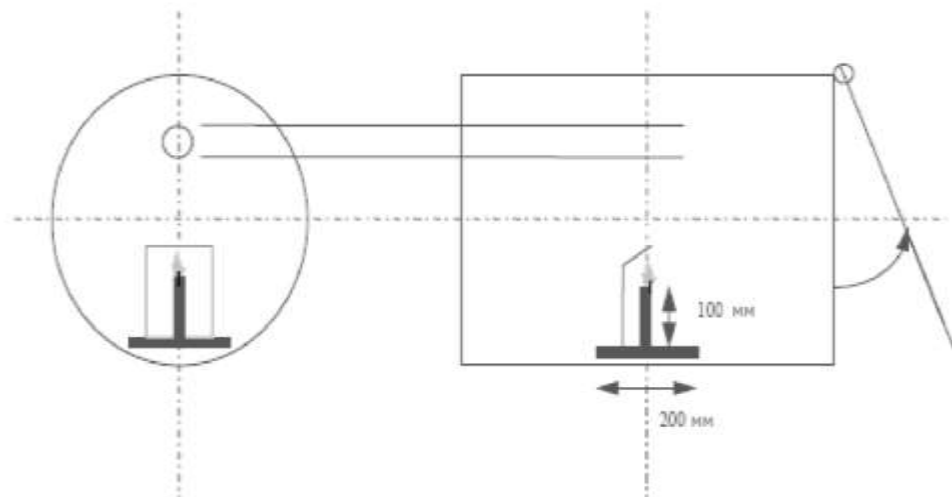
4) на металевій підставці розміром 200×200 мм розташовують парафінову свічку діаметром від 20 до 40 мм та висотою 100 мм. Свічку замінюють, якщо її висота стає менше ніж 80 мм. Полум'я свічки захищають від впливу розпиленого аерозолю екраном шириною 150 мм і висотою 200 мм. Екран має поверхню, нахилену під кутом 45° на відстані 150 мм від його основи (рисунок 6.3.2.2.);

Рисунок 6.3.2.2

5) свічку, встановлену на металевій підставці, розміщують посередині між двома боками камери (рисунок 6.3.2.3);

Рисунок 6.3.2.3

б) камеру розміщують на основі або на підставці у місці, де температура становить від 15°C до 25°C . Аерозоль, що випробовують, розпилюють у камері об'ємом приблизно 200 куб. дм, в якій розміщене джерело запалювання.

6.3.2.2.2. Зазвичай аерозоль випускають з аерозольного розпилювача під кутом 90° відносно його вертикальної осі. Описані устаткування та процедура стосуються такого типу аерозольного розпилювача. У випадку аерозолів, що вивільняються незвичайно (наприклад, розпилюються у вертикальному напрямі), доцільним може бути внесення змін до устаткування та процедур згідно з нормальною лабораторною практикою, наприклад, згідно з ДСТУ ISO/IEC 17025:2017 (ISO/IEC 17025:2017, IDT) «Загальні вимоги до компетентності випробувальних та калібрувальних лабораторій».

6.3.2.3. Процедура

6.3.2.3.1. Загальні вимоги

6.3.2.3.1.1. Перед випробуванням кожний аерозольний розпилювач піддають кондиціюванню та вивільняють упродовж приблизно 1 с. Метою цих дій є видалення неоднорідного матеріалу з зануреної трубки.

6.3.2.3.1.2. Необхідно неухильно дотримуватися інструкцій з використання, особливо в частині, що стосується положення розпилювача: вертикальне чи перевернуте. У разі, якщо згідно з інструкцією аерозольний розпилювач перед використанням необхідно струшувати, перед випробуванням його струшують.

6.3.2.3.1.3. Випробування проводять у добре провітреному приміщенні без протягів за температури $20\text{ }^\circ\text{C} \pm 5\text{ }^\circ\text{C}$ та відносної вологості 30-80 %.

6.3.2.3.2. Процедура випробування:

1) мінімум три повністю наповнені аерозольні розпилювачі піддають кондиціюванню за температури $20\text{ }^\circ\text{C} \pm 1\text{ }^\circ\text{C}$ зануренням принаймні 95 % розпилювача у воду не менше ніж на 30 хв (якщо аерозольний розпилювач занурюють повністю, для кондиціювання достатнім є 30 хв);

2) вимірюють або визначають фактичний об'єм камери у куб. дм;

3) дотримуються загальних вимог. Реєструють температуру та відносну вологість повітря;

4) визначають внутрішній тиск та початкову швидкість вивільнення за температури $20\text{ }^\circ\text{C} \pm 1\text{ }^\circ\text{C}$ (для виявлення несправних або частково наповнених аерозольних розпилювачів);

5) зважують один з аерозольних розпилювачів та реєструють його масу;

6) запалюють свічку і закривають відкритий бік камери (кришкою або пластиковою плівкою);

7) розміщують отвір випускного пристрою аерозольного розпилювача на відстані 35 мм від центру вхідного отвору в камеру або ближче, якщо аерозоль розпилюється ширше. Запускають хронометр (секундомір) та виконують інструкції з використання розпилювача, направляють розпилений аерозоль на центр протилежного боку (кришки або пластикової плівки). Аерозольний розпилювач випробовують у положенні, в якому його треба використовувати, наприклад у вертикальному або перевернутому;

8) розпилюють до моменту займання. Зупиняють хронометр та реєструють час. Знову зважують аерозольний розпилювач та реєструють масу;

9) провітрюють та очищають камеру, прибираючи усі залишки, що можуть вплинути на наступне випробування. У разі потреби дають можливість камері охолонути;

10) повторюють етапи 4 – 9 процедур випробування для двох інших аерозольних розпилювачів з тим самим вмістом (загалом три, причому кожний аерозольний розпилювач випробовують лише один раз).

6.3.2.4. Метод оцінки результатів

6.3.2.4.1. Складають протокол випробування, в якому повинна міститися така інформація:

1) аерозоль, що піддавався випробуванням, та основні характеристики про нього;

2) внутрішній тиск та швидкість вивільнення аерозолі;

3) температура та відносна вологість у приміщенні;

4) для кожного випробування – тривалість (с) вивільнення вмісту до досягнення займання (якщо аерозоль не займається, це реєструють);

5) маса аерозолі, розпиленого під час кожного випробування (г);

6) фактичний об'єм камери (куб. дм).

6.3.2.4.2. Часовий еквівалент (t_{eq}), за якого відбувається займання одного кубічного метру, розраховують так:

$$t_{eq} = \frac{1000 \times \text{час вивільнення аерозолі (с)}}{\text{фактичний об'єм камери (дм}^3\text{)}}$$

6.3.2.4.3. Густину дефлаграції (D_{def}), за якої відбувається займання під час випробування, розраховують так:

$$D_{def} = \frac{1000 \times \text{кількість розпиленого аерозолі (г)}}{\text{фактичний об'єм камери (дм}^3\text{)}}$$

6.3.3. Випробування на займистість аерозолів, що піняться

6.3.3.1. Вступ

6.3.3.1.1. Цей стандартний метод випробування, призначений для визначення займистості аерозолі, що розпилюється у вигляді піни, мусу, гелю або пасти. Аерозоль у вигляді піни, мусу, гелю або пасти розпилюється (приблизно 5 г) на часове скло, а джерело запалювання (свічку, вощаний гніт, сірник або запальничку) розміщують біля основи часового скла для спостереження за займанням і стійким горінням піни, мусу, гелю або пасти. Займанням вважається стабільне полум'я, що підтримується впродовж принаймні 2 с та має мінімальну висоту 40 мм.

6.3.3.2. Устаткування та матеріали

6.3.3.2.1. Необхідне таке устаткування:

мірна лінійка, опорна стійка та затискач	градуйована в мм
вогнестійке часове скло діаметром приблизно 150 мм	
хронометр (секундомір)	точність $\pm 0,2$ с
свічка, воцаний гніт, сірник або запальничка	
відкалібровані лабораторні ваги	точність $\pm 0,1$ г
водяна баня за температури 20 °С	точність ± 1 °С
термометр	точність ± 1 °С
гідрометр	точність ± 5 %
манометр	точність $\pm 0,1$ бар

6.3.3.2.2. Часове скло розміщують на вогнетривкій поверхні в приміщенні без протягів, що може бути провітрене після кожного випробування. Мірну лінійку розміщують безпосередньо за часовим склом за допомогою опорної стійки та затискача.

6.3.3.2.3. Лінійку встановлюють так, щоб її початкова поділка була на рівні основи часового скла, яка знаходиться в горизонтальній площині.

6.3.3.3. Процедура

6.3.3.3.1. Загальні вимоги

6.3.3.3.1.1. Перед випробуванням кожний аерозольний розпилювач піддають кондиціонуванню та вивільняють упродовж приблизно 1 с. Метою цих дій є видалення неоднорідного матеріалу із зануреної трубки.

6.3.3.3.1.2. Необхідно неухильно дотримуватись інструкцій з використання, особливо в частині, що стосується положення розпилювача: вертикальне чи перевернуте. У разі, якщо згідно з інструкцією аерозольний розпилювач перед використанням необхідно струшувати, перед випробуванням його струшують.

6.3.3.3.1.3. Випробування проводять у добре провітреному приміщенні без протягів за температури 20 С ± 5 °С та відносної вологості 30-80 %.

6.3.3.3.2. Процедура випробування:

1) мінімум чотири повністю наповнені аерозольні розпилювачі піддають кондиціонуванню за температури 20 °С ± 1 °С зануренням принаймні 95 % розпилювача у воду не менше ніж на 30 хв (якщо аерозольний розпилювач занурюють повністю, для кондиціонування достатнім є 30 хв);

2) дотримуються загальних вимог. Реєструють температуру та відносну вологість повітря;

3) визначають внутрішній тиск та початкову швидкість вивільнення за температури 20 °С ± 1 °С (для виявлення несправних або частково наповнених аерозольних розпилювачів);

4) вимірюють швидкість вивільнення або витрату аерозолі, що випробовується, для більш точного виміру кількості вивільненого аерозолі, що випробовувався;

- 5) зважують один з аерозольних розпилювачів та реєструють його масу;
 - 6) на основі виміряної швидкості вивільнення або витрати з дотриманням інструкцій виробника вивільняють приблизно 5 г аерозолі на центр очищеного часового скла так, щоб отримувалася горбкувата поверхня не вище 25 мм;
 - 7) після завершення вивільнення джерело запалювання впродовж 5 с прикладають до краю зразка біля основи та одночасно запускають хронометр (секундомір). У разі потреби джерело запалювання відводять від краю зразка приблизно через 2 с для візуального виявлення займання. Якщо явне займання не сталося, до краю зразка повторно підносять джерело запалювання;
 - 8) якщо відбувається займання, реєструють таке:
 - а) максимальну висоту полум'я (мм) над основою часового скла;
 - б) тривалість існування полум'я (с);
 - в) висушують і повторно зважують аерозольний розпилювач та розраховують масу вивільненого аерозолі;
 - 9) провітрюють зону випробування після кожного випробування;
 - 10) якщо займання не відбувається, а вивільнений аерозоль залишається у вигляді піни або пасти впродовж усього часу використання, повторюють етапи 5 – 9. Перед застосуванням джерела запалювання аерозолі дають можливість відстоятися впродовж 30 с, 1 хв, 2 хв або 4 хв;
 - 11) повторюють процедури випробування 5 – 10 ще двічі (всього тричі) з тим самим розпилювачем;
 - 12) повторюють процедури випробування 5 – 11 для інших двох розпилювачів (всього три розпилювачі) з таким самим вмістом.
- 6.3.3.4. Метод оцінки результатів
- 6.3.3.4.1. Складають протокол випробування, в якому повинна міститися така інформація:
- 1) наявність займання аерозолі;
 - 2) максимальну висоту полум'я (мм);
 - 3) тривалість горіння (с);
 - 4) маса аерозолі, що випробовувалася.
-

Додаток 2
до Технічного регламенту

ЗНАК ВІДПОВІДНОСТІ
аерозольного розпилювача Технічному регламенту

Символ – перевернутий епсилон.

Додаток 3
до Технічного регламенту

ТАБЛИЦЯ ВІДПОВІДНОСТІ
положень Директиви Ради 75/324/ЄЕС та положень Технічного регламенту

Положення Директиви Ради 75/324/ЄЕС	Положення Технічного регламенту
стаття 1	пункт 1
стаття 2	підпункт 1 пункту 2
—	підпункт 2 і третій абзац пункту 2
стаття 3	пункт 3; додаток 2
стаття 4	пункт 4
статті 5 – 7	—
пункт 1 статті 8	пункт 5; додаток 2
пункт 1а статті 8	пункт 6
частина 2 статті 8	пункт 7; додаток 2
стаття 9	пункт 8
—	пункт 9
пункт 1 статті 10	пункт 10
пункти 2 і 3 статті 10	—
статті 11 і 12	—
—	пункт 11
пункти 1.1 – 1.7 додатка	пункти 1.1 – 1.7 додатка 1
пункти 1.7а і 1.7б	пункти 1.8 і 1.9 додатка 1
пункти 1.8 – 1.10 додатка	пункти 1.10 – 1.12 додатка 1
—	додаток 3
